

Alexander (6 lat) z mamą:

Ilustracja: Aleksandra Gołębiwska

Smutek, rozpacz panowały
Król Maradan zamysłony
Siedzi mocno pochylony
Na swym tronie złotym całym
Ze swym przyjacielem małym
Pieskiem Bono co się zowie
Który nic mi nie podpowie.
Wokół króla pustka wszędzie
Mimo złota, berła, włości
Nie zobaczysz już człowieka
W jego sercu krzty radości.
Jak odnaleźć szczęście małe
Kiedy nic nie cieszy wcale?
Król rozmyśla o problemie
Wciąż nadzieja jakaś drzemie
Że odnajdzie to co szuka
I odpowiedź wnet zapuka.
Myśli wciąż każdego ranka
Biorąc pieska na kolanka.
Może podróż hen daleko?
Może chociaż ciepłe mleko?
Może nowe kosztowności?
Ale każda myśl go złości.
Nagle wzrok opuścił smętnie
Wąs podkręcił bardziej chętnie.
Spojrzał w oczy swego pieska
To tam radość, miłość mieszka.
Czasem jak się okazuje
Nie potrzeba nam tak wiele
A wystarczy nam przyjaciel
Nawet w małym, pieskim ciele.
Nie szukajmy skarbów świata
Nie biegnijmy za nieznanym
To co ważne dla każdego
Obok siebie często mamy.

